

[Undervisnings- og forskningsministeren]

ste område som på det sidste. Der er noget, der ikke rigtig stemmer sammen.

Derfor tager jeg det heller ikke så tungt, når formanden for Kommunernes Landsforening skriver breve til mig om, at han mangler pædagoger. Mit svar er: Der må være noget i vejen med den måde, vi benytter dagpengesystemet på her i landet. Det må være det, som skiftende arbejdsministre har kaldt »utilsigtet brug af dagpengesystemet«, og som fører til, at der er så mange ledighedsberørte, samtidig med at der øjensynlig er mangel på pædagoger.

Det er en helt anden diskussion, som vi ikke nødvendigvis behøver at tage op i dag. Jeg synes bare, jeg ville nævne det, fordi fru Hanne Thanning Jacobsen lagde så stor vægt på, at der var mangel på pædagoger. Mit svar er: Vel er der ej, ikke så længe der er over 10 pct. ledighedsramte.

Forhandling

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Jeg vil sige tak til ministeren for svaret og starte med at tage fat i solstrålehistorien, for jeg er ikke helt sikker på, at det lyssyn, som ministeren her som ved så mange andre lejligheder giver udtryk for, nødvendigvis deles af de parter, som sammenlægningen af de to seminarier ramte.

Jeg vil dele ministerens glæde over én ting, nemlig at man på de to seminarier forstod, at man ved at gå ind aktivt og handle selv fik mulighed for at få indflydelse på en proces, som kunne være endt meget værre. Det synes jeg ligesom ministeren er meget flot at man har gjort.

Om så anden del af ministerens konklusion på solstrålehistorien er rigtig, nemlig at jo større seminarier, des bedre miljø, om de to ting hænger sammen på den måde, det er jeg ikke helt så sikker på. Vi har jo erfaringer med andre sammenlagte institutioner – og det er specielt i seminarieverdenen; her tænker jeg på et par lærerseminarier – hvor man kan se, at det er meget, meget vanskeligt at få to seminariemiljøer til at smelte sammen. Der er vel ikke noget sted i uddannelsessystemet, hvor der er så stor tradition for, at uddannelseshusene selv opbygger traditioner og den måde, man nu arbejder sammen på i et seminariehus, og det tror jeg gør det svært. Og det har de sammenlægninger, der er sket inden for seminarieverdenen, også vist.

Men jeg deler da ministerens ønske om, at man skal få held til det, når man i Tårnby og på Vesterbrogade så flot har kastet sig ind i at sige: Det vil vi prøve. Og så vil jeg vente med at fejre det. Jeg vil ikke fejre det med ministeren i dag, jeg vil vente med at fejre det, til der er gået nogle år og vi ser, hvordan det er gået.

Det næste led i ministerens svar på vores forespørgsel var, at vi ikke skal bruge penge på husleje og administration, men bruge pengene på uddannelse. Det kan vi ikke blive uenige om, men mig bekendt foreligger der en forhistorie om den meget dyre husleje for seminariet på Vesterbrogade, og jeg vil godt have ministeren til at bekræfte, at forhistorien kan fortælle os, at man fik pålagt at flytte ind et sted, hvor huslejen var af en størrelse, som jeg da godt kan forstå at ministeren også nærer betænkelighed ved.

Nej, det er klart, at pengene skal bruges til uddannelse, og hvis vi ser på, hvordan uddannelsen har haft det i de senere år, må vi vel sige, at der helt tilbage fra 1970 er sket en række forringelser, også af det uddannelsesmæssige indhold, på de seminarier, vi taler om i dag.

Når jeg nævner 1970, er det jo, fordi det var dengang, den 3-årige uddannelse blev indført på de pædagogiske seminarier. Det starter såmænd allerede 3 år efter med, at gennemsnitsholdstørrelsen i tilvalgsfag forhøjes fra 8 til mindst 10, at gennemsnitsholdstørrelsen i specialer forhøjes fra 8 til mindst 9, og at timeforbruget i forbindelse med frivillige kurser nedsættes med 50 pct. fra 1. august 1973 og med 80 pct. fra 1. august 1974. I 1981 tager man fat igen og laver en bekendtgørelse, hvor puljen til dele-timer bliver reduceret, hvor specialetimeforbruget bliver reduceret, og hvor studievejledningen bliver ændret.

Jeg kunne remse mange flere ting op, som har været med til at influere på, at uddannelsen er blevet forringet. Men lad det nu stå ved det, så jeg også når at tale om, at det er korrekt, at regeringen i finanslovsoplægget har sagt uændrede hold, men at forliget, der ikke må hedde et forlig, fastslår, at der skal være penge til seminarierne. Jeg kan forstå, at det betyder, at man nu har aftalt et stigende antal hold for det kommende år. Det kan selvfølgelig kun glæde mig, at der er flere, der får lov til at tage den uddannelse. Det har vist sig inden for hele seminarieområdet – det gælder pædagogseminari-